

Kapitola 17. Morálka, rozum a víra

Předcházející část: Kapitola 16. Transcendence světa

KAPITOLA 17

Morálka, rozum a víra

Úvod

Svatý Tomáš Akvinský řešil problém integrace rozumu a víry v proslulé klasické *Summa Theologica* (úroveň 730), která byla poprvé publikována v roce 1485. Toto veliké dílo bylo oceňováno po staletí kvůli stanovení premisy, že víra je posílána a vyjasněna rozumem a naopak. Tímto způsobem je vyřešen konflikt mezi těmito dvěma. Kromě toho učil, že rozum sám je nedostatečný, že pravý a nejvyšší význam může být pochopen, pouze je-li rozum osvětlen zjevením. Rozum sám se týká akademické objektivitě scholastiky, zatímco zjevení je aktivováno subjektivní realizací a pravým duchovním porozuměním. Tak akademická teologie poskytuje lineární obsah, ale pouze zjevení poskytuje nezbytný nelineární kontext pro pochopení. Víra moderních duchovních hledajících má nejen rozum pro integraci, ale také úlohu dát ho vzájemného vztahu víru se světem, v němž dominuje věda a technologie spolu s vlivem médií. Další průniky jsou důsledkem oslabení logiky a rozumu všudypřítomným vlivem převládajících zpolitizovaných filozofických omylů, kterými byly standardy integrity a pravdy tak narušené, že lež nyní skutečně získala stejné právní postavení jako důvěryhodnost a pravda. Tak washingtonský soud rozhodl, že již neexistuje žádný základ pro pomluvu v jakémkoliv tvrzení („free speech, svoboda projevu“), které nemusí být podpořeno ověřitelnými závažnými fakty. Tudíž zjevné lži a ověřitelná pravda mají rovné postavení. (Toto rozhodnutí kalibruje v úrovni 170.)

Zatímco víra běžně čelila útokům v průběhu historických period, nyní dokonce rozum sám byl v podstatě snížen tak, aby se ve skutečnosti bránilo schopnosti lidské mysli testovat realitu. Záměna pravdy a lži a dobra a zla je drze prováděna světovými politickými představiteli, a stejně tak převládajícím akademickým světem (např. etický a morální relativismus a postmoderní dekonstrukcionismus).

Pokus o náhradu Božství narcismem

Výše uvedené útoky na rozum jsou všudypřítomné vpády na integritu náboženské výuky. Jedno z největších světových náboženství se nyní dokonce jeví jako náboženství nenávisti, teroru a smrti, doplněné pokryteckým tvrzením o „Božím schválení“.

V Americe se „liberální křesťanství“ sklonilo před postmoderní relativickou politickou ideologií do té míry, že znehodnocuje samotné základy svého pověření, například odmítnutím Trojice Božství a Ježíše Krista. V důsledku toho protestantským církvím poklesla o padesát procent členská základna a dokonce i některé katolické církve ztratily členy kvůli pokusům o „modernizaci“.

O dopadu „modernizace“ paradoxně svědčí vzestup sekularizace samotného křesťanství, například nahrazením „BCE“ (Before the Common Era = před naším letopočtem) za B.C., nebo „CE“ (common Era) za A.D. Předpokládá se, že to je „citlivé“ (pro rozmazlený narcismus) pro islámské nekřesťany (kteří vždy formálně odmítali západní kalendář dekretem Ajatoalláha).

Ale paradoxně je taková změna poměrně „necitlivá“ ke světovým křesťanům a dvěma tisícům let historie. Tato urážka křesťanství následovala po jedné více ofenzivní události, když arcibiskup z Canterbury navrhl v únoru 2008, že Británie schválí právo šaría. (Viz Woodward and Butt.) Islámskou hrozbu pro volné vyjadřování v Evropě zaznamenali američtí publicisté, jako Kathleen Parker (*Washington Post Writers Group*, 15. února 2008).

Takže aby se někdo „neurazil“, pak by křesťanství muselo odstranit všechny odkazy na Ježíše Krista, buddhismus by musel odstranit jakýkoliv odkaz na Buddhu, judaismus by měl odstranit všechny proroky nebo hebrejská jména Boha; a náboženství samo o sobě by muselo být eliminováno, jinak by mohlo urazit nereligionisty.

Avšak západní svět je ve skutečnosti spojený s číselným označením roku. Teď je rok 2008. Bez ohledu na to, jak je označen, „2008“ značí dva tisíce osm let po narození Krista. „B.C. 350“, jak každý ví, ve skutečnosti znamená tři sta padesát roků před narozením Krista. I v případě, kdy je to maskované jako „novověk (moderní era)“, číselný rok se stále datuje k narození Krista. (A skutečná „moderní doba“ by možná měla být redatována k objevu elektřiny Thomase Edisona, nebo snad parního stroje, nebo určitě k vynálezu křemíkového čipu a počítače.)

Z pouhé policie (thought police)“ vzniká „jazyková policie (language police)“, dále „pocitová policie“, „gender policie, policie pro „sexuální orientaci“ a policie na „náboženskou citlivost“ (viz Dierker, 2006).

Jak může snadno být pozorováno, všechny výše uvedené údajně „citlivé“, „správné“ a „superior“ postoje jsou ve své podstatě narcistické a narcismus od světa očekává, že obslouží každé infantilní ego. Tak se vytváří předstíraný svět juvenilních očekávání a neustálé konflikty mezi sebestřednými zúčastněnými frakcemi vedou k sociálnímu rozkladu a nakonec ke ztrátě schopnosti fyzického přežití. Možná že to, co je skutečně zapotřebí, je „narcismus policie“. Současné pejorativní použití termínu „insensitive“ je samo o sobě samozřejmě zcela necitlivé a epiteton je určený k urážce druhých.

Z výše uvedeného je zřejmé, že slovem „citlivé“ se rozumí služba a opečovávání vlastního egoistického neuroticismu, obvykle označovaného jako „sobectví“. Takže je předběžně promítáno na jiné, aby nedošlo k údajnému „zranění citů“ lidí s vysokým profilem, jako například teroristů (kteří zabíjejí tisíce lidí), přičemž skutečné pocity 750 milionů pasažérů v leteckých aerolinkách Spojených států amerických ročně jsou zcela ignorovány, když musí procházet nekonečnými bezpečnostními linkami, prohledáváním v „pat downs“ (bezpečnostní detekční kontrola) a čekáním při nekonečném zpoždění. Jeden „shoe bomber (atentátník s bombou v botách)“ má za následek 750 milionů párů bot, které mají být odstraněny

za ohromující cenu.

To je založeno na předpokladu, že nezvaní cestující do Spojených států mají velmi křehké sebevědomí a mohou se „urazit“ když jsou dotázáni, odkud pocházejí, atd. Ostatní země nejsou tak nedbalé a používají profilování (včetně skenování duhovky) za věc zdravého rozumu a racionální ochranu pro přežití ve vlastním zájmu legitimní suverenity.

V psychoanalýze je výše uvedený neurotický syndrom označený jako „reaction formation“, při kterém jednatel kompenzuje vadu přeháněním do jejího opaku. To znamená, že „citlivá“ osoba je ve skutečnosti hrubě necitlivá k pocitům druhých. Tímto způsobem se menšina snaží ovládnout většinu a přizpůsobit ji své osobní sobeckosti. Se zralostí se člověk učí převzít zodpovědnost za své vlastní sebestřednosti a „překročit je“, jak se radí v rockové písni skupiny Eagles (např. rada Bill Cosbyho „tough love“). Alternativou je, aby celá společnost byla vydána nejnižšímu jmenovateli (?), což nakonec ohrožuje i přežití samotné z neurotické obavy, že konfrontace podezřelých z terorismu by mohla „zranit jejich city“.

Navzdory všem výše uvedeným skutečnostem zůstává morálka sekulárním pravidlem pro chování a více než padesát procent americké populace se drží základních morálních principů (Gallup výzkum, květen 2006). Nicméně ve stejnou dobu více než osmdesát procent lidí věří, že je aktuální morální úpadek.

Náhrada emocí za realitu

Na mapě vědomí úrovně pod 200 označují nepravdu a negativní pocity. Kalibrační hladiny 200 a výše znamenají progresivní úrovně pravdy a pozitivní emoce. V hladině 400 je pravda znovu odhalena jako logika a rozum, které mají přednost před pocity.

Dětství je ovládáno pocity a jen při zralosti jsou podřízeny realitě rozumu. Nakonec jsou integrovány, přičemž se člověk cítí dobře, když je rozumný a realistický. Negativní pocity jsou primárně podřízeny, a pouze pozitivním emocím je povoleno převzít plnou vládu. Pocity pod hladinou 200 jsou narcistické a zvířecí a jsou orientovány na činnost ega. Egocentrické pocity jsou často racionalizovány a omlouvány (jako jen lidské), avšak nejsou chvályhodné. Nezmírňovaná emocionalita je vnímána jako infantilní a nevhodná pro veřejný život nebo závažný diskurs.

Od dospělé osoby se očekává, že vyvinula schopnost být zodpovědná za své vlastní pocity. Na úrovni vědomí pod 200 se předpokládá, že „pocity“ jsou primární a často jsou používány k pokusu ospravedlnit a legitimovat veškeré chování. Existuje tedy vážná komunikační mezera mezi segmenty společnosti pod a nad úrovní 200.

Narcismus povzbuzuje emocionalitu jako substrát pro omezení rozumu a používá ji jako prostředek k ovládnání druhých lidí. Takže jestliže pro jedno procento populace je „nepohodlné“ se odkazovat na božství, tak skutečnost, že devadesát devět procent lidí jsou deisté, by měla být ignorována, protože „jejich“ pocity se nepočítají? Tím pádem vznikají zvláštní pravidla pro většinu kvůli neurotickým rysům a nezralosti menšiny. Tento proces je u kořenů devadesáti osmi procent

disidentských demonstrací, přičemž egocentrismus je zveličen jako „právo“, které vyžadují zajistit. „Práva“ tedy ospravedlňují násilí, nepokoje, žhářství, loupeže, genocidu a destrukce, jako například při fotbalových utkáních nebo nepokoje v ulicích Paříže. Narcismus je škodlivý postoj, který snadno přechází do rasismu, sexismu a religionismu, stejně jako do profilovaných debat.

Tradiční pokyny

Již dlouhou dobu ví náboženská a duchovní moudrost, že na lidstvo dopadají negativní energie, aby odporovaly duchovnímu vývoji a útočily na čistotu a pravdu. Tyto energie byly tradičně popsány jako „zlo“, „satanské“, „démonické“ nebo „nižší astrální“, z čehož vyplývá, že pocházejí z jiných „nebožských“ dimenzí. Ty, které oponují a snaží se přemoci pravdu tím, že ji nahradí lží, se klasicky nazývaly „luciferské“ energie (pyšné vyvrácení Boha). Energie, které se snaží zničit čistotu a lásku, byly označovány jako „satanské“.

Zatímco luciferské energie pyšně usilují o moc a vládu, satanské energie stimulují sexuální zotročování, znesvěcení, sadismus, násilí, poskvrnění, války a ničení. Obě tyto energie využívají pokušení a svádění a jsou chytře skrývané v rouše beránčím, dokonce jdou tak daleko, že si nárokují Boží povolení (což není neobvyklé u duševně nemocných, jako je tomu u známého vraha, Samova syna /David Berkowitz/).

Oba tyto vlivy jsou samozřejmě názorně demonstrovány a propagovány v současné společnosti a jejich dopad byl značně zesílen a umocněn médii. Oba tyto proudy jsou idealizovány světovými vůdci a charismatickými celebritami. Všechny destruktivní trendy jsou zaměřeny na lidskou důvěřivost a slabosti v důsledku přitažlivosti narcistického jádra samotného ega, z něhož tyto trendy vznikají a mají tendenci se posilovat.

V náboženské historii můžeme vidět srážku energií, které vidí Boha jako konečného nepřítele a proto se snaží srazit dolů náboženské pravdy nebo předefinovat Boha v satanských obrazech a konceptech.

Všimněte si velkého pádu křesťanství po koncilu v Nicaea (z úrovně nad 900 dolů do 400+). Významné v tomto pádu je například zahrnutí knihy Zjevení (Apokalypsa, úroveň 70) do Nového Zákona (který kalibruje na úrovni 800 bez knihy Zjevení).

Stejný význam má dříve popsáný pád islámu a jeho zakladatele. (Viz *Pravda vs. klam*, kapitola 16). Mohamed kalibroval na úrovni 700 v době, kdy nadiktoval korán, ale o tři roky později, když náhle spadl na úroveň 130, vzal meč a roku 629 našeho letopočtu začal nekonečnou „svatou“ válku, která pokračuje až do současnosti. (Džihád kalibruje na úrovni 30.)

Také silně škodlivý pro islám byl vznik wahhabismu (úroveň 30) prostřednictvím svého zakladatele, který kalibroval na úrovni 20. Škodlivé učení wahhabismu bylo dále posíleno Sajid Qutbem (úroveň 75). Aktuální islámské právo (šaría) kalibruje na úrovni 190, islámská apokalyptická proroctví mají úroveň 70 a „triumfalismus“ 50.

Je zajímavé, že osmdesát procent lidí, kteří kalibrují nad úrovní 200, vidí moderní islám jako nebezpečí a hrozbu, zatímco pouze čtyřicet procent lidí pod úrovní 200 má tento názor (listopad 2007). Další vnitřní chybou islámu bylo uctívání Mohameda místo Boha. Mohamed byl jen prorok nebo posel, a jeho nejlepší období trvalo pouhé tři roky, když kalibroval na úrovni 700. (Bůh / Alláh kalibruje na úrovni nekonečno). On sám pak spadl do pasti pozemské moci cestou války. Postupný pád islámu je podrobně popsán v knize „Co korán skutečně říká“ (*What the Koran Really Says*, Warraq, 2002), stejně jako v *Jihad Incorporated* (Emerson, 2006). Další objasnění je uvedeno v „Myslet jako terorista“ (*Thinking Like a Terrorist*, Němec, 2007). Dokonce i římskokatolická církev nebyla imunní vůči satanským útokům (např inkvizice). Totéž bylo demonstrováno nověji epidemií pedofilie uvnitř duchovenstva, které se podílelo na bankrotu a uzavření mnoha diecézí. To bylo uspišeno tisíci žalobami podanými oběťmi pedofilie.

Kromě výše zmíněných institucionálních tragédií existují početné příběhy „padlých“ guru v nedávných i současných časech, kteří kalibrovali dosti vysoko, obvykle v polovině 500+ a dokonce i tak vysoko, jako je hladina 700+, ale následně spadli kvůli svádění, půvabu a pokušení této role. To je výsledek neuznaných vad a slabých stránek ega a touhy mít moc nad ostatními.

Sem také patří sexuální svádění, touha mít status, publicitu a peníze, a náchylnost k inflaci duchovního ega a touha mít mnoho následovníků. (Taková padlí vůdci tak činí proto, že jejich vlastní učitelé nebyli varováni před nebezpečím a je nevarovali.)

Potíže duchovního snažení byly popsány různými světci v historii (např. *Vyznání svatého Augustina*, a další.). Dokonce Buddha byl „sužován démony“, kteří hledali jeho slabiny nebo duchovní vady, a Ježíš Kristus potil krev v zahradě getsemanské. V každodenním duchovním úsilí může rozptylovalování a zdržování působit jak zevně, tak i zevnitř. Je možné libovat si v pocitu viny a pokání, nebo i v duchovní pýše.

V moderním světě mohou překážky a bariéry nastat v důsledku kvality samotného moderního života s jeho vykalkulovaným a řízeným sváděním pozornosti a energie a jeho neintegroványými hodnotami a útoky na rozum a testování reality. Internetové „blogování“ je převažujícím lovištěm a živnou půdou pro zpolitizované satanské a luciferské energie (například dobře medializované nenávistné stránky).

Zajímavý objev nedávného výzkumu je záměna „příčiny a následku“ v nenávistné řeči a postojích. V rouše beránčím je propagován předpoklad, že některé světové události jsou „příčinou“ nenávisti, která je tím zdánlivě legitimována a racionalizována jako odůvodněná. Výzkum vědomí naznačuje, že posloupnost je vlastně opačná (čtenář to může osobně potvrdit). Osobní nenávist a priori preexistovala jako osobnostní rys, který pak hledal záminku, aby se ztvárnil pomocí nenávistných projevů, atd. Předpokládaná nenávist jen hledala nějaké vnější výmluvy a záminky, které by pak mohly být obviňovány jako „příčina“.

Toto bylo široce prokázáno ve druhé světové válce, kdy dokonce armády neměly v nenávisti nepřítel, a bylo zjištěno, že jak nacisté, tak i japonští imperialisté jednali z poslušnosti k ideologické indoktrinaci a pod nátlakem. Vojáci si dokonce

potřásli rukama a zasalutovali navzájem v případě statečnosti a někteří se dokonce stali celoživotními přáteli bývalého nepřítele. Obávali jsme se sebevražděných pilotů kamikadze, ale neuměli jsme je nenávidět, protože oni prostě dělali svou povinnost.

Všimněte si, že nenávidící jen „miluje“ nenávidění a houževnatě na něm lpí. Někteří nenávisťníci se stávají často publikovanými a dobře placenými profesionály, kteří mají ze své publicity narcistický požitek. Válka se pro ně stává oblíbeným divadlem a úskokem viktologie[1].

Zabezpečení a obrany

Podle rozsáhlého výzkumu vědomí jsou kalibrované úrovně pravdy, náboženské cesty a učitelé v současné době snadno dostupné a lze tak poskytnout jasnou cestu k tomu, co v minulosti bylo matoucí možností. V sázce je osud věčné duše. Z tohoto důvodu si výběr integrované výuky nebo učitele zaslouží maximální úsilí a záměr. Pro srovnání, je dobré se ptát sám sebe pravidelně: „Byl bych ochoten nastoupit do letadla, jehož pilot má úroveň vědomí 170?“

Ale lidé lehkomyšlně dělají právě tuto věc se svou duchovní bezpečností, což je mnohem důležitější než jejich fyzické přežití. Vnitřní opozice vůči duchovnímu vývoji je důsledkem struktury lidského ega, které neví o svém vlastním omezení a sklonu k omylům („nevědomosti“). Příčinou je, že je tak snadné nechat se oklamat vzhledem a ego není schopno rozeznat podstatu. Tento problém není již tak hrozivý a kalibrování vědomí je důsledkem esence a nikoliv vzhledu. To znamená, že velké bloky na cestě k pravdě, o kterých mluvili Sokrates, Descartes, Ježíš, Krišna, a Buddha, již nebrání duchovnímu vývoji.

Duchovní podvádění už nyní opravdu není možné stejně jako klamavý beráncí převlek. V podstatě to, co je čisté, pravdivé a svaté kalibruje jako takové, a falše mohou být odhaleny dokonce skrze paži nevinného dítěte (*Power vs. Force* video, Hawkins, 1995).

[1] Proces, kterým se člověk stává obětí trestného činu, se nazývá viktimizace.

Následující část: [Kapitola 18. Narcismus: Uctívání ega](#)